

— Знаешъ ли, щѣхъ да те гоня чакъ до София, ако ми дойдѣши това на умъ, кога се връщамъ! извика той весело. — А бе господинъ Пъзлевъ, бе-е! Много здраве да му носишъ, хемъ безъ друго! Намѣри го, вижъ го, па му речи: „Ете господинъ Пъзлевъ, нашъ Ганчо ти праша много здраве!“ — Бива ли?

Бисоковъ се смѣеше благодушно на тия Ганчови „масали“, безъ да чувствува ни най-малко охота за подобна „ауденция“.

— Е, че, продума той, ти ми даде толкова поржчки, щото само тѣхъ да испълнишъ, ще ми трѣбва цѣлъ мѣсецъ... А пѣкъ Ганчо нека чака армаганъ! — забѣлѣжи шаговито той.

— Де, де! — Ти си добро момче, всичко сършвашъ! Нѣ, шагата настрана, Добри, ти трѣбва да се видишъ съ Пъзлева... какво ще ти струва? Единъ денъ иди и се разговори съ него! Да го видишъ само, какво иѣщо е! Па послѣ пакъ ще си подрънкаме за бубулечки и мечки!... Ха, ха, ха! — цѣпеше Ганчо вагонътъ.

* * *

Знаете ли, любезни читатели, какво иѣщо е провинциалъстъ въ Столицата? Е, ако не знаете, поживѣйте „безвиходно“ нѣколко годинки въ богоизгнането наша провинция, па имайте кураж да „похарчите малко пари“ и заповѣдайте... Искамъ да ви кажѫ, че ще се намѣрите „като пате въ рѣшето“.... Другото вий и сами ще опитате.

И Добри Бисоковъ накуси отъ „Столицата“. Едва два дни какъ бѣ дошелъ и само една нощъ прѣспалъ, той се чувствуваше така уморенъ отъ ходба и всѣкакви впечатления, щото.... Лѣгнѣль на креватя въ единъ хотелъ, той вече кроеше да се върне при своя Ганчо и незамѣнимото спокойствие, което цѣвти само въ нашите провинциални градини.

Изведнѣжъ той сви устнитѣ си нѣкакъ кисело, па плюна и запуши нова цигара. Мисли той и тѣй и инѣкъ, чѣ Ганчо ще се разсърди... па и нему се искаше да види поне единъ голѣмѣцъ.

Бисоковъ станѫ, взе си шапката и чадъра, па се запихти изъ една многолюдна улица. Попита тогось-оногось, дѣ живѣе господинъ Пъзлевъ, ала залудо: всички знаѣтъ името, пъ никой къщата.... Най-послѣ той се обѣрнѣ къмъ единъ файтонджия.

— А бе, приятелю, знаешъ ли дѣ живѣе г-нъ Пъзлевъ, онзи дѣ — и Бисоковъ му каза титлата.